

ARBETARMAKT

Svensk sektion av F5I – Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 186 (18/04) - 041006

arbetarmakt.com

Innehåll

- Inga ungdomar bland huvudtalarna vid ESF
- FifthInternational.Org
- Facklig kamp på Posten
- Stöd motståndskampen i Irak
- Reinhold Jonsson 1925-2004

Inga ungdomar bland huvudtalarna vid ESF

Vid ett möte den 14 september i stadshuset i London med mer än 60 närvarande fattades beslut om en lista med 27 brittiska talare vid ESF:s plenarsessioner. Få om ens någon av talarna är under 40 år och mötet vägrade återigen att överväga möjligheten att föra fram någon ung aktivist, vilket föreslagits av Förbundet för Femte Internationalen, den socialistiska ungdomsorganisationen Revolution och International Socialist Resistance.

En delegat från facket Natfhe hade mage att säga att "det var förmynderi att påstå att unga människor vill hö-ra bara unga som talar vid plenarmötena. Och vilka ungdomar då? Tony Blairs son?" Ett kälkborgerligt argument, till vilket en kamrat från F5I replikerade: "Margaret Thatcher är kvinna men du skulle inte våga använda det argumentet för att 'bevisa' att det inte finns behov av att kvinnor representeras i rörelsen."

Faktum är att fem seminarier med fullständig teknik för simultan översättning har planerats för lärare för att diskutera utbildning. Detta är helt i sin ordning, men bara ett seminarium kommer att hållas om frågor som unga arbetare står inför och det arrangeras av Europafackets byråkrater - så förvänta er inte att det ska bli en militant återspeglning av rörelsens ungdomliga vitalitet.

Ungdomsförsamlingen har krympts till en workshop utan översättning. Dessa cyniker vägrar inte bara att erkänna förtrycket av ungdomar, de fnyser faktiskt åt själva idén, men de genomdriver det aktivt själva med användning av alla de privilegier som deras ställning i fackföreningar och kommunala byråkratier ger dem.

Tom Whittaker, styrelsemedlem i National Student Union, informerade mötet att "vi har visserligen inga unga människor i talarstolarna men det viktiga är att vi har 27 talare som kan samla tusentals unga till själva ESF". Återigen är ungdomar publik och inte talare. Med sådana representanter för ungdomar - och Tom står till vänster i NUS:s styrelse - vilket hopp finns det då att bryta uteslutningen av ungdomar från ESF:s officiella strukturer? Det kommer att krävas strid och vi har inte för avsikt att ge upp.

Vilka är då dessa 27 personer som är så "gamla och kloka" att ungdomar kommer att flockas för att höra dem?

Franis O'Grady, vice ordförande i brittiska LO och "Storbritanniens ledande kvinnliga fackföreningsaktivist". Hur skulle det vara med en gräsrotsaktivist, exempelvis någon av de kontorsstädare som kämpar för drägliga villkor i Londons City?

Dave Prentis, generalsekreterare för UNISON, som i måndags morse uttalade sig på den stalinistiska Morning Stars framsida och påstod att "det kommer inte att bli en tystlåten LO-kongress", men som samma kväll prisade Tony Blairs lyhördhet för fackföreningarna och uppmanade alla att gå ut och arbeta för denne privatiserare och krigsmakare.

Den antirasistiska listan hade diverse högdjur från Ken Livingstones antirasistiska frontgrupper, framför allt Ken själv och hans vän i landstinget Lee Jasper. Gerry Adams kommer att tala i sin roll som "ledare för den republikanska frihetskampen på Irland", enligt en ledande medlem i Socialist Action. Lever han på samma planet som vi andra? Gerry Adams stödjer den så kallade långfredagsöverenskommelsen och kan NU lika lite betraktas som en kämpe mot den brittiska imperialismen i Irland som Nelson Mandela kan ses som kapitalismens fiende i Sydafrika.

Talarlistan domineras, kort sagt, av etablerade center-vänsterbyråkrater från facken och de högavlönade byråkraterna i borgmästare Livingstones landsting plus några veteraner från fjolårets strider. Själva idén att bara "berömda" talare kan attrahera människor till ESF är nonsens, även fransett frågan om vice ordföranden i den ena eller andra fackföreningen eller språkröret för den ena eller andra NGO-gruppen verkligen är berömda och kommer att attrahera människor.

Mötesordföranden Alex Gordon försökte framställa denna lista som redan avgjord i samband med konsultationer med fackföreningar, NGO-grupper och antirasistiska kampanjer, vilka träffats i förväg. Vi skulle bara våga välja någon annan som "fackföreningarna" inte hade valt. I slutändan kom argumentet "den som står för fiolerna bestämmer vad som ska spelas". De stora center-vänsterfacken är konservativa till sin karaktär, de är beslutna att fortsätta att ge stöd till krigsmakaren Blairs labourparti, och de vill inte ha alltför många på de ESF:s officiella plattformar som kan störa.

Alla med minsta gnutta radikalism som föreslagits vid tidigare möten uteslöts. Mark Serwotka, generalsekreterare för facket PCS, vars medlemmar kommer att strejka strax efter ESF, hade uppenbarligen blivit föremål för byråkraternas veto. Tommy Sheridan (som man "kommer att hitta en plats åt någonstans"), Tariq Ali, Asad Rahman, Alex Callinicos m. fl. blev alla uteslutna. De har alla en meritlista i rörelserna mot krig och kapitalism. Det räckte för att utesluta dem till förmån för människor som inte kommer att attrahera några andra än sina egna heltidsanställda staber.

De står alla ordentligt till vänster om de flesta på den slutliga listan och är alla starkt kritiska till New Labour och Blair. Inte att undra på att den klick vid namn Socialist Action som med generöst tilltagna löner styr borgmästarens kontor och dess potemkinlika grupper för anti-rasism och medborgaraktiviteter var så uppenbart förtjusta över listan.

Hur kunde det här hända?

Det står klart att vänsteflygeln - och främst - Socialist Workers Party har kapitulerat inför trycket från högern. SWP kommer bara att ha en talare av 27 och Lindsey German kommer att framträda som representant för Stoppa kriget. Och det måste sägas att när hon gör det, låter hon inte mer radikal än någon från Kampanjen mot kärnvapen (CND).

SWP är utan tvekan den största organisationen i den brittiska antikapitalistiska rörelsen och trots sina politiska fel mobiliserade partiet till toppmötesprotester och initierade den största antikrigsrörelse som landet någonsin sett. Ken Livingstone, Dave Prentis och de andra har inga meritlistor i den antikapitalistiska rörelsen och inte mycket mer i anti-krigsrörelsen annat än att de har prytt en och annan talarstol.

Varför kämpade SWP inte mot högern? Kanske det beror på att de har insett att det finns ett problem med att föra ESF till Storbritannien när de inte kunnat bygga en verkligt levande antikapitalistisk rörelse här. Vid krigsutbrottet vägrade de blankt att omvandla koalitionen Stoppa

kriget till att bygga folkliga församlingar eller sociala forum som kunde hållit samman de tusentals aktivisterna i en organiserad rörelse även mot rasism, imperialism och kapitalism. Vi gillar inte att behöva säga det, men vi varnade er redan då. För att nu kunna finansiera ESF tvingas SWP gå med mössan i hand till en del av de värsta bluffmakarna inom den brittiska arbetarrörelsen, som aldrig gör något, för att få ihop arrangemanget.

Och var fanns de långvariga oppositionella inom ESF? Den "demokratiska oppositionen" som motsatt sig samarbetet mellan SWP och Socialist Action under hela processen tycktes gå upp i rök. NGO-grupperna fick vad de ville ha och var därför tysta hela tiden. Även om de tyckte att den antidemokratiska processen var smaklös, kunde de i slutändan inte erbjuda kritik från vänster.

Om någon tror att ungdomar - som utgör den stora majoriteten av rörelsens radikala livskraft - kommer att bli entusiastiska eller attraheras av de flesta av dessa 27 tråkiga talare, kommer de att bli överraskade. Om listan över talare från andra länder är lika konservativ som den brittiska - och det tycks den bli - kommer ESF:s hela "officiella" och "offentliga ansikte" att bli lika upphetsande som årets LO-kongress eller en kongress med Sovjetunionens kommunistiska parti under Bresjnev eller Tjernenko.

Det står mer och mer klart att ungdomar och gräsrotsmilitanter i facket kommer att tvingas använda seminarierna, de sociala rörelsernas församling och workshops för att gjuta lite liv i denna trista uppläggning. Florens var inspirerande, Paris var en besvikelse men London kan bli slutet för ESF om denna metod får fortsätta.

Vakna upp, antikapitalister, vår rörelse är utsatt för en storskalig erövring från byråkrater och reformister. Men svaret är inte en anarkistisk reträtt utanför rörelsen. Mobiliseringen måste fortsätta. Den måste trappas upp genom att bygga kommittéer på lokal nivå för att få bussar och tåg fullpackade med ungdomar och gräsrotsaktivister från fack och kampanjer.

Vi kommer inte för en minut att dölja den fara som utgörs av den "officiella" ledningen. Ungdomar och gräsrotsaktivister måste förbereda sig för att ta över debatten från golvet, insistera på att de måste få höras och hindra att borgmästaren och byråkraterna tar kontroll över vem som får tala från golvet. Vi måste låta sådana som Livingstone och Prentis få veta vad vi verkligen anser om deras försiktiga politik och förräderier - utan att darra på stämman.

För en revolt mot reformismen vid ESF!

FifthInternational.Org, London

FifthInternational.Org

Förbundet för Femte Internationalen har bytt namn på sitt engelskspråkiga elektroniska nyhetsbrev. Workers Power Global har blivit FifthInternational.Org.

Facklig kamp på Posten

Förhandlingar pågår just nu mellan SEKO och posten för ett nytt löneavtal. Missnöjet bland postanställda med de låga lönerna - särskilt nu när Posten går med vinst igen - är stort. Ett förslag ställdes till SEKO-postklubben på Södermalm att ställa krav på förhandlingsdelegationen att inte backa ett enda steg från sina krav gentemot Posten, och att man om Posten inte till punkt och pricka uppfyllde de redan för låga kraven skulle kräva strejk - eller åtminstone, om de inte ville gå hela vägen, total blockad mot oadresserad gruppreklam (vilket Posten ibland verkar måna om mer än de adresserade försändelserna). Ett något uttunnat uttalande antogs, utan direkta strejkkrav:

Till SEKO Posten/förhandlingsdelegationen.

Postanställdas löner har halkat efter allt mer, och vi ligger nu bland de allra sämst betalda grupperna, vilket vi påminns om varje gång tidningarna visar lönestatistik, såväl som varje gång

lönen kommer. Ett argument från Posten har tidigare varit att det inte finns pengar. Detta hindrade dem inte från att göda horder med konsulter, förlora stora summor på misslyckade IT-satsningar eller att ösa miljoner över den sparkade f.d. VD:n.

Nu när Posten åter går med vinst faller dock det sista av det argumentet. Direktörerna har fått sitt och det finns uppenbarligen pengar, - nu vill vi ha en del av vinsterna vi har jobbat ihop.

Vi är medvetna om att en förhandling innebär att både ge och ta, men med tanke på hur löneläget ser ut för våra medlemmar och stämningen på arbetsplasterna, så handlar det mer om att ta!

Det är oerhört viktigt att vi får ett avtal som medlemmarna kan känna sig tillfreds med.

Våra krav i årets avtalsrörelse är minst sagt rimliga och vår uppfattning är att förhandlingsutrymmet är minimalt.

Vi förväntar oss att SEKO Postens förhandlingsdelegation så långt som möjligt står fast vid de framtagna kraven.

Det är dags att sätta kraft bakom orden gentemot Posten/Almega.

Räkna med vårt stöd!

Kamratliga hälsningar

SEKO post klubb Södermalm, klubb 614

Stöd motståndskampen i Irak

Vi publicerar nedan ett upprop för att bilda en stödkommitté i Norge som uttryckligen inte bara är emot ockupationen av Irak, utan även erkänner irakiernas rätt att göra motstånd mot de imperialistiska trupperna och deras lydregim i Bagdad.

I Danmark finns redan en liknande kommitté. I Proletären (nr 39) intervjuas Sammi Jawad, ordförande i Kommittén för ett fritt Irak. Han beskriver läget i Irak på följande sätt:

"- I dagens Irak finns två politiska huvudriktningar. De som samarbetar fullt ut med ockupationsmakten menar att kriget var legitimt då det riktade sig mot Saddam Husseins förtryck. Motståndspartierna anser att det var ett orättfärdigt, imperialistiskt krig, att det irakiska folket aldrig kan befrias av imperialismen".

Jawad ser tre faser i motståndets utveckling. Den första fasen var motståndet mot själva ockupationen. Den andra initierades av kretsar knutna till den störtade regimen - Baathpartiet, armén och säkerhetspolisen. Kampen har nu gått in i en tredje fas, enligt Jawad:

"- Det som pågår idag är en mycket bredare, folkligt förankrad motståndskamp. Det har inga lojaliteter mot någon regim eller ledare. Målet är endast ett: att befria Irak".

Jawad, som är exilirakier, hävdar att det som nu behövs i form av solidaritet är "ett tydligt politiskt stöd till irakiernas kamp mot ockupationen, inget annat".

I vårt västra grannland Norge har följande upprop för att bilda en stödkommitté för motståndet i Irak cirkulerat:

En historisk kamp pågår i Irak. Etter to kriger og det FN-sanksjonerte folkemordet som tok over to millioner liv kjemper det irakiske folket nå mot USA og deres alliertes brutale og ulovlige okkupasjon. Motstanden til det irakiske folket mot okkupasjonstroppene er legitim ifølge internasjonal lov og FN-charteret. Dette innebærer også retten til å føre militær motstandskamp. Det irakiske folket hevder sin utvilsomme rett til nasjonal selvvråderett og uavhengighet. Men okkupasjonen dreier seg også om noe mye større, om USAs verdensherredømme og dermed også framtida for hele verdens folk.

Kampen det irakiske folket fører er en kamp for alle bevegelser, folk og nasjoner som kjemper for

frigjøring fra USA-imperialismen. Derfor må vi samle oss i en sterk støtte til den irakiske motstandskampen. Hvis vår støtte kan bidra til deres kamp for å knuse USAs forsøk på å innsette et quislingregime og i framtiden kaste ut invasjonstroppene vil det være en seier for oss alle. Det vil være en ny inspirasjon for frigjøringskampen for folket i Palestina og Afghanistan og for frigjøringskampene i hele verden. Også Norge støtter okkupasjonen av Irak.

Det må mobiliseres kraftig for å få alle norske styrker ut av Irak, og hindre at nye blir sendt dit i okkupasjonstjeneste. Vi må bekjempe alle former for norske bidrag til okkupasjonsmakten og all politisk støtte til eller stilltiende aksept av fortsatt okkupasjon av Irak, uansett om denne skjer i formell regi av USA, EU, NATO eller FN.

9. april 1940 marsjerte tyske soldater gjennom gatene i Oslo. Regjeringen ble tvunget på flukt og quislinger ble innsatt for å kamuflere okkupasjonen. Tyskland hadde fortsatt den reelle makta med Terboven som den virkelige sjefen. 9. april 2003 marsjerte amerikanske soldater gjennom gatene i Baghdad. Irakiske styresmakter ble avsatt og USA tok sjøl den direkte makta. Sjøl om modellen med å forskjønne okkupasjonen med et quislingstyre nå også forsøkes i Irak, er det fortsatt USA som styrer, gjennom sin ambassadør John D. Negroponte, berykta fra sin rolle i Mellom-Amerika. Slik det norske folket hade rett til å kjempe med allenødvendige midler mot okkupasjonsmakten, har også irakerne rett til å drive motstand mot okkupasjonen. Det er ikke motstandsbevegelsen, men okkupantene som er terrorister!

Derfor vil vi 30. september og i forbindelse med støttemarkeringen for intifadaen, som retter seg både mot okkupasjonen av Irak og Palestina, opprette en solidaritetskomite for motstandskampen i Irak.

Vi inviterer alle som støtter dette formålet på et grunnlag som skissert her til å delta. Vi ønsker umiddelbart å iverksette en innsamling av medicinsk utstyr som sendes direkte til den irakiske motstandsbevegelsen, da sårede som bekjemper okkupantstyret ikke kan benytte det nåværende regimets sanitetstjeneste og utenlandske hjelpeorganisasjoner vanskelig slipper til. Videre vil vi drive folkeopplysning, standsvirksomhet og mobilisera fram mot store markeringer mot okkupasjonen av Irak og for en sterkere antiimperialistisk bevegelse i Norge og internasjonalt.

Sanaa Mustafa, leder av det arabiske hus Mohammed al-Samarai, medlem av Sosialistisk Venstreparti

Lars Akerhaug, Internasjonalt ansvarlig i RV

Hind Dakhil, fra Irak, bor i Norge

Hanan Bakir, palestinsk forfatter, bor i Norge

Arnljot Ask internasjonal sekretær i AKP

Grethe Haldorsen, medlem av Palestinakomiteens arbeidsutvalg

Rolf Jørgensen, ML-gruppa Revolusjon

Arbetarmakt stödjer alla initiativ som går i en liknande riktning, även om vi inte delar den förlitan på så kallade internationella lagar och FN:s stadgar som präglar de flesta av dem. Det norska uppropets analogi med kampen mot den tyska ockupationen är inte heller vår, men det väsentligaste är att vi delar målsättningen att ge stöd, även konkret stöd av det slag som uppropet skisserar, till dem som kämpar mot ockupationen.

Den rörelse som motsatte sig kriget innan, under och strax efter krigets utbrott har nu definitivt spelat ut sin roll. Den som hänvisar till att ockupationen ska övertas av FN står i praktiken på okkupanternas sida. Den som nu nöjer sig med att hänvisa till så kallade internationella lagar och konventioner, har blivit ett hinder för solidariteten med de irakier som kämpar mot ockupationen.

Det är, med andra ord, dags att även i Sverige bilda solidaritetsgrupper på en plattform som på ett tydligt sätt stödjer motståndskampen. En sådan kommitté har bildats i Malmö och den måste få efterföljare överallt i landet för att bryta det dödläge som råder på många håll.

Den typ av koalitioner som bildades i samband med krigshotet, där olika organisationer finns

företrädna, har en stark tendens att begränsa sig till den minsta gemensamma nämnaren. En sådan plattform har visat sig otillräcklig och leder till förlamning. Det är bättre att de som redan nu tar klar ställning mot ockupationen och för motståndet organiserar sig och arbetar för att, i första hand politiskt men även materiellt, ge stöd till den kamp som pågår. Organiseringen bör främst ske genom enskilt medlemskap för att undvika att organisationer som inte är beredda att gå hela vägen ska bli ett hinder.

Vi i Arbetarmakt är beredda att delta i initiativ med en plattform som innehåller dessa två nyckelelement - mot ockupationen och för motståndet. En sådan organisering bör inte utesluta samarbete med organisationer som inte är beredda att gå lika långt. Det kommer att finnas konkreta situationer där de två delarna av vad som tidigare var en enda antikrigsrörelse kan samarbeta.

Reinhold Jonsson 1925-2004

Den 1 oktober hölls en minnesstund i S:t Paulskyrkan på Södermalm i Stockholm för Reinhold Jonsson som dog i maj i år. S:t Paulskyrkan är en av de få kyrkor som aktivt engagerat sig för att gömma utvisningshotade asylsökande. Det var därför en lämplig plats för minnesstunden.

Reinhold avled på Tumba sjukhem efter många år av idogt arbete i solidaritetsrörelser som Chilekommittén, Stoppa rasismen och Fristadsrörelsen. Ofta fick Reinhold uppgiften som kassör på sin lott. Han växte upp i frikyrklig miljö i Småland men var socialist sedan många år. Partipolitiskt arbete låg nog inte riktigt för honom. Istället blev det praktiskt arbete av alla de slag som han tog itu med.

Otaliga är de möten och demonstrationer där Reinhold samlat in pengar eller delat ut flygblad. När man träffade på Reinhold i tunnelbanan, eller på stan, hade han alltid fullastade påsar i händerna. Tidningar, affischer, flygblad eller mat till gömda flyktingar förde honom ständigt fram och tillbaka mellan olika kontor och adresser.

Reinhold var en lågmäld och tillbakadragen person. Han hade en ständigt brinnande låga som gav honom kraft att fortsätta med sitt slit, även i stark motvind. Det hastigt uppflammande och lika snabbt döende engagemanget är raka motsatsen till det som drev Reinhold.

Vid minnesstunden talade Anita Dorazio, ordförande i Flykting- och Asylkommittéernas Råd. Och vem är mer lämpad än Anita att säga något om Reinhold Jonssons insatser i solidaritetsarbetet?

Jag är alldeles säkert inte ensam om att sakna Reinholds något böjda gestalt, hans försiktigt skramlande insamlingsbössa och försynta uppmaningar att göra en insats för något som han brann för.

Reinhold var en verklig kämpe, om än lågmäld. Frid över hans minne.

Per-Olof Mattsson